

Design “Deze stoelen van Fritz Hansen stonden vroeger in de studeerkamer van mijn vader. Mijn ouders, vooral mijn vader, hadden een uitgesproken smaak en liefde voor modern design.”

Marloes Krijnen (1955) toont aan Zin haar meest dierbare voorwerpen. Ze reist als directeur van fotografiemuseum FOAM in Amsterdam de hele wereld over.

Niet zo verwonderlijk dat zij thuis verlangt naar rust.

TEKST: MINOU OP DEN VELDE. BEELD: BRENDA VAN LEEUWEN. VISAGIE: MANOUS NELEMANS

Oorbellen “Deze oorbellen kreeg ik van mijn vrienden toen ik 50 werd. Ik gaf thuis een groot diner voor familie en belangrijke vrienden. Echt de mensen om wie het in mijn leven is gegaan. Die avond bracht vrolijke gevoelens met zich mee, maar ook pijn. Omdat vlak daarvoor Irene, mijn allerbeste vriendin, was overleden. Ik ontmoette haar in 1972, toen ik als 17-jarig meisje lid werd van een studentenvereniging. In het begin vond ik haar een vreselijk mens. Ze deed zo bot. Later begreep ik dat dat maar een pose was. Ze was niet zo hard en ongenaakbaar. Ze was recht door zee en duidelijk. Het bleek dat we veel gemeen hadden. Ik kan zelf ook bot zijn (lacht). Als iemand in een vergadering lang uitweidt, zeg ik: ‘Sorry, ik ben Nederlandse, dus ik ben nogal direct. Bedoel je soms dit en dat? Want dan kunnen we door.’ Irene was mijn allerbeste vriendin. Ze was getuige bij ons huwelijk. Mijn hele leven was ze overal bij, tot ze kanker kreeg. Ik was 49, zij

53. We hebben haar met een aantal vrienden verzorgd. 's Avonds laat ging ik naar haar toe in Den Haag, en bleef slapen. 's Morgens namen anderen het over. Ik vind vrij snel dat mensen zich aanstellen, maar dat gevoel had ik bij haar nooit. Ze bleef een sterke vrouw met veel gevoel voor humor en zelfspot. Ik heb veel geleerd van haar overlijden. Vlak voor haar dood zei ze: ‘Ik heb zoveel meegemaakt, zoveel genoten, het is mooi geweest.’ Ik vond het mooi om te zien dat je vrede kunt hebben met de dood.” ▶

Marloes Krijnen → *Het valt iedereen op dat ons huis zo leeg is → Jaap en ik zijn schoolliefdes. Ik was 16, bij ruim twee jaar ouder. Dat alleen al trok me aan →*

Gezellig “Ik vind het altijd jammer als het zomer wordt, want dan gaat de haard niet aan. De haard maakt de weekenden in de winter, als de wind om het huis waai, zo gezellig. Ik werk ruim vijftig uur per week en reis veel. Ontspannen voor het vuur associeer ik met vrije tijd, met wegduiken in de krant, en stapels boeken.”

Rag-auto “Mijn Fiat Panda is me enorm dierbaar. Het is mijn rag-auto. Bij World Press Photo was het altijd een gimmick, dat ik de winnaar ophaalde van Schiphol in mijn Panda. Tot aan James Nachtwey aan toe. Die fotografen stonden vaak verbaasd te kijken dat de directeur in zo’n kleine auto reed.”

Ambitie “Mijn vader kocht zijn meubels bij Metz & Co. Het moesten goede spullen zijn die je één keer kocht en dan voor altijd hield. Een degelijkheid waar ik erg van hou. Niet zoals je nu vaak ziet, dat mensen elke drie jaar alles nieuw kopen. Toen mijn ouders in 1989 overleden, verhuisden de stoelen (zie vorige pagina’s, red.) naar ons huis. De liefde voor strakke, simpele lijnen heb ik van mijn vader. Ik doe niet aan frutseltjes. Rust, daar hou ik van. Het val iedereen altijd op dat ons huis zo leeg is. Ambitie heb ik ook van mijn vader meegekregen. Altijd doorzetten. Wat

hij wilde gebeurde. Ik was niet goed in wiskunde. Tot vier uur ’s nachts liet hij me sommen opdreunen. Jankend zat ik naast hem. Hij was geduldig, maar er was geen ontkomen aan. Hij had zo veel macht over mij dat ik me aan hem onderwierp. Die nachten waren verschrikkelijk, maar door hem ben ik wel door mijn middelbare-schooltijd heen gekomen. Sport telde niet in ons gezin, het draaide om intellectuele vorming. Lezen, naar musea. School en werk gaven je de mogelijkheid om te kiezen in het leven. Om zelfstandig te zijn. Ook als vrouw.”

Rust “Ik heb niet veel foto’s thuis. Ik vond het altijd een beetje eng, want het is zo’n statement: wat vind ik nou zulke goeie fotografie dat ik het aan mijn muur hang? Deze foto’s van Kim Boske zijn de eerste die ik gekocht heb toen we bij FOAM begonnen met Foam Editions, gesigeneerde prints van jonge fotografen. De nieuwe generatie fotografen heeft nooit iets met de donkere kamer gedaan. Computertechnieken zijn hun domein. Deze fotografe is om de boom heengelopen en heeft verschillende beelden over elkaar heen gelegd. Dat vind ik mooi: een klassiek stilleven met moderne technieken.”

Marloes Krijnen (1955) richtte in 2001 FOAM op, het fotografiemuseum in Amsterdam waar ze ook directeur van is. Dit jaar ontving ze de eerste Frits Gerritsenprijs voor fotografie, voor haar verdiensten in de culturele sector. Van 26 tot en met 29 september presenteert FOAM voor de tweede keer de fotografiebeurs Unseen in Amsterdam. Meer informatie: www.unseenamsterdam.com ▶

MK

Bij World Press Photo was het een gimmick dat ik de winnaar ophaalde van Schiphol in mijn Panda → Tot vier uur ’s nachts liet mijn vader me sommen opdreunen

Schoolliefde “Jaaps ouders hebben een huis in Frankrijk. Daar in de buurt was een stuk grond te koop, in de Périgord, met prachtig uitzicht. Van de erfenis van zijn grootvader kocht Jaap de grond. Ik was nog maar 22, maar al zes jaar samen met Jaap. Toch hadden mijn ouders zo’n vertrouwen in ons dat ze geld gaven om de stenen te kopen, en een betonmolen. Heel bijzonder. Met vrienden bouwden we steen voor steen het huis op. Het hele proces hebben we in foto’s vastgelegd. Van het kappen van hout om de

plek vrij te maken tot het hakken voor de sleuven van de fundering. Die plek is heel belangrijk voor me. Het huis staat bovenop een berg en rondom gebeurt eigenlijk niks. Een oase van rust. Nu Jaap zelf zijn tijd kan indelen, zit hij er vaker dan ik. Daar ben ik soms best jaloers op. We zijn schoolliefdes. Ik was 16. Hij was ruim twee jaar ouder. Dat alleen al trok me aan. Dat hij zoveel verder was in het leven dan ik. Ik vind hem nog net zo aantrekkelijk als toen. Al is er van zijn mooie, dikke bos haar natuurlijk niet veel meer over.”

Monnikenwerk

“Dit werk heb ik onlangs gekocht, van het geld dat ik kreeg bij de Frits Gerritsenprijs. Het is gemaakt door Daniëlle van Ark. Ik kende haar als een getalenteerde kunstenaar, die zich vooral bezighield met fotografie. Voor dit werk heeft ze op een groot vel papier het boek *Regarding the pain of others* van Susan Sontag helemaal overgeschreven. Het is een boek over fotojournalistiek, over hoeveel een mens aankan als hij naar oorlogs-fotografie kijkt. Dit werk betovert me. Een prachtige combinatie van vorm en inhoud. Het is monnikenwerk, eenzaam en lijdzaam.”

Agenda “Mijn agenda is onontbeerlijk voor me, want ik ben slecht in namen onthouden. Kosten voor fototransport, fijne hotels, ik kan het zó terugvinden. Ik bewaar mijn agenda’s allemaal. Zodra ik ze doorblader komen er mooie herinneringen boven, aan alle reizen, afspraken met vrienden. Mijn hele leven zit er in.”

Ik heb geen hobby's. Ik ben geen sportief type. En een goede kok ben ik ook al niet

Geen hobby's

“Van mijn balkon geniet ik al 26 jaar. Mijn ideale zomerplek. Maar de planten verzorgen, daar ben ik niet goed in. Ik heb geen hobby's. Ik ben geen sportief type. Een goede kok ben ik ook al niet. Ik vraag me wel eens af wat ik zou moeten doen als ik niet werk.” ■

→ Ik bewaar mijn agenda's allemaal. Mijn hele leven zit er in

